

Arrest

nr. 94 542 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Labé afkomstig te zijn. U verbleef in de quartier Tata 1 te Labé met uw ouders. U heeft uw middelbare studies voltooid en u heeft gedurende één jaar een opleiding boekhouden gevolgd. Deze studie werd betaald door uw vriend, A. F., die u reeds sedert 2007 kende. A. vroeg uw hand twee maanden nadat jullie elkaar leerden kennen. U aanvaardde. De ouders van A. vroegen daarop aan uw ouders of jullie mochten huwen. Uw vader weigerde, omdat A. tot de malinké-etnie behoort en u met iemand van de peul-etnie

moet huwen. U vroeg aan een goede vriend van uw vader, E. H. A. T., om met uw vader te praten, maar uw vader bleef weigeren. U vroeg een tante langs vaderszijde, B., om hulp, maar ook ditmaal weigerde uw vader zijn goedkeuring over het huwelijk te geven. Jullie trachtten gedurende vier maanden uw vader te overtuigen. Niettegenstaande de afkeuring van uw vader, begonnen u en A. toch een relatie met elkaar. U zag hem in het geheim in zijn woning in Labé. Niemand, buiten een goede vriend van A., wist van deze relatie. Eind 2008 werd u zwanger. Uw stiefmoeder vertelde aan uw vader over uw zwangerschap. Uw vader vroeg of u zwanger was. U ontkende. U werd geslagen, evenals uw moeder. U vluchtte naar de woning van A. in Labé. Uw moeder ging naar het ziekenhuis, alwaar ze 15 dagen verbleef, waarna ze opnieuw naar huis keerde. Uw vader kwam u zoeken in de woning van A., maar zijn stiefmoeder zei uw vader de woning te verlaten, zoniet zou ze klacht indienen bij de politie. Uw vader wou u en A. vermoorden. A. kwam 's anderendaags terug uit Conakry, hij pakte zijn spullen, hij zei dat hij weg zou gaan en u heeft hem sedertdien niet meer weergezien. U vernam van uw broer dat uw vader een militair had betaald om hem te slaan en te verlammen, maar A. werd nooit gevonden, gezien hij al weg was. U verbleef verder in de woning van A.. Uw dochter, A. F., werd op 24 juli 2009 geboren. Toen uw dochter twee maanden was, kwam uw tante B. vragen om terug te komen naar uw familie. U aanvaardde. Uw tante ging met uw vader praten en hij aanvaardde dat u zou terugkomen op voorwaarde dat u met de man van zijn keuze zou trouwen en hij uw dochter niet zou zien. U aanvaardde, omdat uw moeder verdrietig was en uw tante had gezegd dat alles goed zou komen. Na ongeveer drie maanden zei uw stiefmoeder u dat u met een zekere D. S. zou huwen, maar u wist niet over wie het ging. Toen uw dochter ongeveer vijf maanden was, was er een man op bezoek bij uw vader. Uw zus zei u dat u met die man diende te huwen. Het was D. S., de voormalige commandant van de militaire basis in Labé. Hij was gepensioneerd en 69 jaar oud. U wilde niet met S. huwen, want u hield van A.. U vernam later van de eerste vrouw van S. dat uw vader hem geld verschuldigd was, maar uw vader dit niet kon betalen, waarna hij u had aangeboden als zijn vrouw. Op 2 februari 2010 werd u gedwongen te huwen met S. U werd gescheiden van uw dochter. U zocht na uw huwelijk uw dochter nog op, maar nadat uw stiefmoeder dit had verteld aan uw vader, zei uw vader dat u niet meer welkom was en u bij uw echtgenoot moest blijven. Op 27 februari 2010 had u aan uw zus gevraagd om uw dochter te brengen. Uw echtgenoot was afwezig, maar kwam terug. Hij gooide heet water op de benen van uw dochter, waardoor ze verbrandde. U nam uw dochter en u vluchtte. U ging naar het ziekenhuis. Diezelfde dag keerde u met uw dochter terug naar uw ouders. U belde de zus van A. in Conakry, die 's anderendaags uw dochter kwam ophalen en meenam naar Conakry. Uw vader zei dat u terug moest naar uw echtgenoot. U ging diezelfde dag terug naar uw echtgenoot. U was boos, u brak een thermos met heet water. Uw echtgenoot sloeg u op uw gezicht, waardoor u aan uw oog werd verwond. U werd door uw echtgenoot naar het ziekenhuis in Conakry gebracht. U vertelde de arts dat u was mishandeld en hij zei u klacht in te dienen, maar uw man zei dat hij alles mocht doen wat hij wou. U verbleef vier dagen in het ziekenhuis waar u aan uw oog werd geopereerd. Daarna verbleef u enige tijd bij de broer van uw echtgenoot, O., die militair is, in het kamp Alpha Yaya. U ging twee of drie keer langs bij de zus van A. om uw dochter op te zoeken. Uw schoonbroer, O. vergezelde u hierbij. Daarna ging u terug naar uw echtgenoot in Labé. In maart 2012 kreeg de tweede vrouw van uw echtgenoot ruzie met hem over u. Zij verliet hem en uw echtgenoot ging haar zoeken. U maakte van zijn afwezigheid gebruik om naar de zus van A. te vluchten in Conakry. Diezelfde dag hielp de zus van A. u het land verlaten. U reisde op 24 maart 2012 vanuit Conakry, onder begeleiding van een voor u onbekende heer en met uw eigen paspoort, per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vernam telefonisch van de zus van A. dat uw echtgenoot en uw vader bij haar waren langsgeweest op zoek naar u. Ze dreigden er mee uw dochter mee te nemen of haar te doden indien zij niet zou zeggen waar u was. De zus van A. werd bang en nam uw dochter mee naar een vriendin. Ze heeft nu zelf problemen met haar eigen echtgenoot omwille van uw problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch attest dat een besnijdenis van type I vermeldt (ongedateerd van dr. N. D.); een medisch attest niet-besnijdenis van het Ministère de la Santé van Guinee op naam van F. A. (dd. 11 september 2012 van dr. L. C. en dr. A. S.); een extrait du registre de l'Etat civil, naissance op naam van F. A., dd. 20 april 2012, met beslissing van de Tribunal de Première Instance de Labé, dd. 10 april 2012 ; een extrait du registre de l'Etat civil, naissance op naam van D. Y. B., dd. 20 april 2012, met beslissing van de Tribunal de Première Instance de Labé, dd. 10 april 2012; vijf foto's en een omslag van DHL.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest door uw vader en uw echtgenoot, die een gepensioneerde militair is, te worden gedood omdat u uw huwelijk bent ontvlucht.

Uw verklaringen met betrekking tot het gedwongen karakter van uw huwelijk met D. S. zijn in het geheel niet overtuigend.

In de eerste plaats maakte u niet aannemelijk dat u niet eerder met A. F. had kunnen huwen of u elders met hem had kunnen vestigen. Zo is het niet duidelijk waarom u niet met A. F. mocht huwen. U zei dat uw vader dit weigerde omdat A. tot de malinké-etnie behoort (gehoorverslag, p. 7). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat interetnische huwelijken in Guinee zeer frequent voorkomen en dit zelfs beschouwd wordt als een "succesvolle" familie (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 11). U bevestigde zelf ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat interetnische huwelijken in Guinee voorkomen, maar dit afhankelijk is van de familie (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of een interetnisch huwelijk in uw familie nog nooit was voorgekomen zei u dat dit niet mocht in uw familie, maar u kon in het geheel niet de reden verstrekken. U zei dat het iets is wat al lang geleden is gebeurd tussen de peul en de malinké en dat het ten tijde van S. T. was en het met politiek te maken heeft, maar hiermee blijft onduidelijk waarom een interetnisch huwelijk in uw familie niet is toegelaten en dit in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat interetnische huwelijken frequent voorkomen en zelfs als een "succesvolle" familie wordt beschouwd. Gesteld dan nog dat het in uw familie volstrekt niet toegelaten is om met iemand van een andere etnie te huwen of zelfs maar een vriendschappelijke relatie te hebben, zoals u aanhaalde (gehoorverslag, p. 8), is het bijzonder bevreemdend dat u alsnog een relatie aanging met A. F., zeker in het licht van uw verklaring dat u deze relatie aanging na de weigering van uw vader om met A. te huwen (gehoorverslag, pp. 7 en 10). Wanneer u naar enige uitleg in dit verband werd gevraagd door het Commissariaat-generaal zei u dat u dacht dat uw vader misschien van idee was veranderd, gezien uw vriend in Labé was geboren en ook zijn vader in Labé had gewerkt. Wanneer er u vervolgens op werd gewezen dat u aanvankelijk had gezegd dat uw vriend in Kindia was geboren (gehoorverslag, p. 5), zei u dat A. inderdaad in Kindia was geboren, maar in Labé was opgegroeid en de hele familie Peul sprak en het bovendien liefde was, zodat u dan toch een relatie met hem aanging (gehoorverslag, p. 8). Indien u werkelijk zo verliefd was op A. dat u uw vaders weigering trotseerde door alsnog een relatie met A. in het geheim aan te gaan, is het niet aannemelijk dat u zich niet elders met A. vestigde. U zei -na de weigering van uw vader- in 2007 een relatie met A. te zijn begonnen en eind 2008 zwanger te zijn geworden (gehoorverslag, p. 10). U zei dat A. u financieel hielp en uw studies en opleiding betaalde (gehoorverslag, pp. 7 en 10). U zei dat A. in Conakry voor een u onbekend bedrijf werkte, hij een mooie auto en geld had (gehoorverslag, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt dat A. financieel zelfstandig genoeg was om u te onderhouden, zodat het niet aannemelijk is dat hij zich niet elders met u kon vestigen om u te huwen. Uw uitleg in dit verband, met name dat uw vader A. bedreigde toen u zwanger werd van hem en hij is gevlucht (gehoorverslag, p. 8), is in het geheel niet overtuigend, gezien u vóór uw zwangerschap ruimschoots de tijd had om u elders met A. te vestigen en met hem te huwen. Verder zei u niet met A. te zijn meegegaan toen hij vluchtte, omdat uw vader uw moeder had mishandeld, ze in het ziekenhuis lag en u haar niet wou achterlaten (gehoorverslag, pp. 8 en 11), hetgeen geen overtuigende reden vormt, gezien u nu ook uw huwelijk bent ontvlucht en uw land van herkomst heeft verlaten en hierbij uw moeder heeft achtergelaten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u vrijwillig naar uw ouders terugkeerde na de bevalling van uw dochter en dit ondanks de voorwaarde die uw vader had opgelegd, met name dat u met een man van zijn keuze zou moeten huwen (gehoorverslag, p. 11). U zei dat u dit voor uw moeder had gedaan, gezien ze verdrietig was en uw tante had gezegd dat alles goed zou komen (gehoorverslag, p. 12), hetgeen haaks staat op uw latere verklaring dat u uiteindelijk toch niet met de man van uw vaders keuze wilde huwen, D. S., gezien u niet van hem hield, maar van A. (gehoorverslag, p. 12). Verder maakte u niet aannemelijk dat u niet vóór uw huwelijksdag, met name 2 februari 2010, de gelegenheid zou hebben gehad om aan uw huwelijk te ontkomen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u niet vóór uw huwelijk wegging, zei u niet te hebben geweten dat het uw trouwdag was (gehoorverslag, p. 12). Wanneer daarop door het Commissariaat-generaal werd gerepliceerd dat u dit toch wel wist, zei u ontwijkend dat u niet wist met wie of wanneer (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u er op werd gewezen dat uw huwelijk er toch zat aan te komen, gezien (1) uw vader een huwelijk met een man van zijn keuze als voorwaarde had opgelegd voor uw terugkeer (gehoorverslag, p. 11); (2) uw stiefmoeder u drie maanden na uw terugkeer had gezegd dat u met D. S. diende te huwen (gehoorverslag, p. 12) en (3) ook uw zus zei, toen uw dochter ongeveer vijf maanden was, dat u met S. diende te huwen en u de man bij uw vader zag (gehoorverslag, p. 12), zei u dat u dacht dat u nog tijd had en het later ging gebeuren omdat u nog

borstvoeding gaf aan uw dochter (gehoorverslag, pp. 12 en 13). Het is overigens niet aannemelijk dat u, van zodra uw stiefmoeder u op de hoogte bracht dat u met D. S. diende te huwen, niet meer inlichtingen over dit huwelijk of over deze persoon inwon bij uw stiefmoeder of bij iemand anders (gehoorverslag, p. 12). Uw verklaring hiervoor, met name dat u niet communiceerde met uw stiefmoeder en uw moeder het niet wist (gehoorverslag, p. 12), is niet afdoende in dit verband.

Samenhangend met voorgaande vaststellingen dient eveneens opgemerkt te worden dat u hoogst onduidelijk bent over de leeftijd waarop u A. heeft leren kennen en een relatie met hem aanging. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wanneer u A. had leren kennen, zei u lang geleden, maar stelde u zich de datum niet meer te herinneren (gehoorverslag, p. 7). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wanneer u een relatie met hem aanging, zei u dat u in de tiende klas zat en dat u 18 jaar was op dat moment (gehoorverslag, p. 7). Merkwaardig genoeg kon u niet preciseren hoe oud A. op dat moment dan wel was (gehoorverslag, p. 7). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe oud u was toen u huwde, zei u plots dat u 18 jaar was toen u A. leerde kennen. Vervolgens wanneer u opnieuw werd gevraagd hoe oud u was toen u huwde, zei u opeens A. te hebben leren kennen in 2007 [toen u dus 15 jaar oud was] (gehoorverslag, p. 7), waarna u uiteindelijk zei dat u 19 jaar was toen u huwde (gehoorverslag, p. 7). Later tijdens hetzelfde gehoor zei u dat u reeds in 2007 een relatie begon met A. (gehoorverslag, p. 10), terwijl u eerder had verklaard met hem een relatie te zijn begonnen toen u 18 jaar was [en dit bijgevolg in 2010 moet zijn geweest] (gehoorverslag, p. 7).

Voorgaande vaststellingen betreffen een belangrijk aspect van uw asielrelaas, met name uw relatie met A. F., met wie uw vader weigerde dat u zou huwen en u om deze reden uithuwelijkte aan D. S., waardoor de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk ernstig in het gedrang komt.

Bovendien maakte u evenmin aannemelijk dat u gedurende uw huwelijk van 2 februari 2010 tot maart 2012 niet (eerder) de gelegenheid zou hebben gehad om uw huwelijk te ontvluchten. Zo zei u dat de eerste vrouw van S. u had verteld dat uw vader hem geld verschuldigd was, maar uw vader dit niet kon betalen, waarna hij u had aangeboden als zijn vrouw (gehoorverslag, p. 13). U kan echter niet zeggen over hoeveel geld het dan wel ging of om welke reden uw vader S. geld had ontleend (gehoorverslag, p. 13). U zei niet te weten of het wel waar was, gezien de eerste vrouw van S. uw rivale was. S. zelf en uw vader zouden u niets verteld hebben (gehoorverslag, p. 13). Wanneer u werd gevraagd of u het niet aan uw moeder kon vragen, zei u ontwijkend dat zij niet communiceerde met uw vader (gehoorverslag, p. 13). Het is merkwaardig dat u niet meer kon vertellen over het bedrag dat uw vader verschuldigd was aan S., gezien de terugbetaling van deze som geld misschien een mogelijkheid voor u zou zijn geweest om aan uw huwelijk te ontsnappen. Verder is het niet aannemelijk dat u -indien uw dochter werkelijk ernstig werd mishandeld door uw echtgenoot eind februari 2010-terugkeerde naar uw echtgenoot. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u op dat moment niet naar de zus van A. ging in Conakry, zei u dat zijn zus u dit niet had voorgesteld (gehoorverslag, p. 14). Wanneer u werd gevraagd waarom u bent teruggegaan en u zich niet elders vestigde, zei u dat u terugging om iedereen te kalmeren (gehoorverslag, p. 14). Gelet op de ernst van de feiten is deze verklaring weinig aannemelijk. U zei verder dat u dermate ernstig werd mishandeld dat u een oogoperatie nodig had (gehoorverslag, p. 14). U zei dat de arts die u behandelde u zelf voorstelde om u te begeleiden bij het indienen van de klacht, maar u zei dat het geen zin had, gezien uw echtgenoot militair is, net zoals zijn broer (gehoorverslag, p. 14). Deze uitleg vormt geen afdoende verantwoording om zelfs geen poging te ondernemen om klacht in te dienen bij de bevoegde (hogere) autoriteiten. De enkele veronderstelling dat uw autoriteiten u geen bescherming zouden willen verlenen enkel en alleen omdat uw echtgenoot (en zijn broer) militair zouden zijn, is niet van aard om elk ontbreken aan nationale bescherming te kunnen aantonen. U blijkt evenmin hulp te hebben gezocht bij organisaties die opkomen voor vrouwenrechten. U zei dat deze er niet zijn in Labé (gehoorverslag, p. 14). Nochtans blijkt uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er niet alleen in Conakry, maar ook in het binnenland verschillende organisaties actief zijn die de rechten van de vrouwen verdedigen (ook in het geval van gedwongen huwelijk). Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 16). Uw uitleg dat u niet in Conakry bent geweest, gezien u deze stad niet kent (gehoorverslag, p. 15), is weinig afdoende in dit verband, gezien de zus van A. er woonde met uw dochter en u haar kon gevraagd hebben u hierbij te begeleiden. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u net in maart 2012 de beslissing nam om te vluchten en waarom u niet eerder de benen nam, antwoordde u ontwijkend dat uw foto's overal hangen; dat uw echtgenoot macht heeft en u niet de gelegenheid had te vluchten (gehoorverslag, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat u gedurende uw huwelijk van twee jaar op geen enkel moment de gelegenheid zou hebben gehad om eerder een beter onderkomen te zoeken.

De door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande conclusies wijzigen. Het medisch attest (ongedateerd van dr. N. D.) vermeldt een besnijdenis van type I. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Het medisch attest van het Ministère de la Santé van Guinee op naam van F. A. (dd. 11 september 2012 van dr. L. C. en dr. A. S.) vermeldt dat F. A. nog niet is besneden. Gezien u op geen enkel moment tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, noch in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld op 27 maart 2012) een vrees voor besnijdenis voor uw dochter aanhaalde, is dit attest irrelevant in het kader van uw asielrelaas. Het extrait du registre de l'Etat civil, naissance op naam van F. A., dd. 20 april 2012, met beslissing van de Tribunal de Première Instance de Labé, dd. 10 april 2012 en het extrait du registre de l'Etat civil, naissance op naam van D. Y. B., dd. 20 april 2012, met beslissing van de Tribunal de Première Instance de Labé, dd. 10 april 2012, vormen een aanwijzing van uw geboorteplaats en -datum en deze van uw dochter, evenals een aanwijzing van de identiteit van de ouders, maar bij gebrek aan officiële identiteitsdocumenten op uw naam en met uw foto kan er niet worden nagegaan of deze documenten op u van toepassing zijn. De vijf privé-foto's die u voorlegde vormen geen bewijs van uw asielrelaas en vluchtmotieven. De omslag van DHL vormt enkel een aanwijzing dat er documenten werden verstuurd vanuit Conakry (Guinee) naar België. U legt geen enkel document neer ter staving van uw reisweg en identiteit.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van *'lichtzinnige en laconieke overwegingen'* (p. 8 verzoekschrift). Verzoekster meent dat de commissaris-generaal ten onrechte beweert dat zij in de eerste plaats niet aannemelijk maakt dat ze niet eerder met A.F., haar vriend, had kunnen huwen of zich elders met hem had kunnen vestigen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster meent duidelijk geweest te zijn hieromtrent. Verzoekende partij geeft in het verzoekschrift opnieuw aan niet te kunnen huwen met A.F. omdat deze laatste van Malinkése etnie is en dat interetnische huwelijken in Guinee *'op heden niet aan de orde zijn'* (verzoekschrift p. 8).

Dit is geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat interetnische huwelijken in Guinee zeer frequent voorkomen en dit zelfs beschouwd wordt als een "succesvolle" familie (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 11). U bevestigde zelf ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat interetnische huwelijken in Guinee voorkomen, maar dit afhankelijk is van de familie (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of een interetnisch huwelijk in uw familie nog nooit was voorgekomen zei u dat dit niet mocht in uw familie, maar u kon in het geheel niet de reden verstrekken. U zei dat het iets is wat al lang geleden is gebeurd tussen de peul en de malinké en dat het ten tijde van S. T. was en het met politiek te maken heeft, maar hiermee blijft onduidelijk waarom een interetnisch huwelijk in uw familie niet is toegelaten en dit in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat interetnische huwelijken frequent voorkomen en zelfs als een "succesvolle" familie wordt beschouwd. Gesteld dan nog dat het in uw familie volstrekt niet toegelaten is om met iemand van een andere etnie te huwen of zelfs maar een vriendschappelijke relatie te hebben, zoals u aanhaalde (gehoorverslag, p. 8), is het bijzonder bevreemdend dat u alsnog een relatie aanging met A. F., zeker in het licht van uw verklaring dat u deze relatie aanging na de weigering van uw vader om met A. te huwen (gehoorverslag, pp. 7 en 10)."*

Op de vraag waarom in haar eigen familie interetnische huwelijken verboden zouden zijn en zelfs vriendschappelijke relaties uitgesloten zijn (gehoorverslag p. 8), kon verzoekster geen reden verstrekken. Ze heeft ook geen concrete elementen aangebracht in het verzoekschrift die deze bewering kunnen staven. De Raad schaart zich dan ook achter het motief van de commissaris-generaal dat verzoekende partij hierover onduidelijk is, waardoor de aannemelijkheid van het gedwongen huwelijk ernstig op de helling komt te staan.

Daarnaast uit de verzoekende partij kritiek op de *'zeer lichtzinnige'* wijze waarop de commissaris-generaal motiveerde dat samenhangend met voorgaande vaststellingen eveneens diende opgemerkt te worden dat verzoekster hoogst onduidelijk is over de leeftijd waarop ze A.F. heeft leren kennen en een relatie met hem aanging. In tegenstelling tot het feit dat de verzoekende partij aanhaalt meer dan genoeg informatie over haar relatie gegeven te hebben, waaronder haar leeftijd toen ze A.F. leerde kennen, gaat het om tegenstrijdige verklaringen. De Raad wijst erop dat verzoekster het begin van hun relatie eerst situeerde op haar achttiende (2010), terwijl ze daarna verklaarde 15 jaar geweest te zijn (2007). De Raad bevestigt dat deze vaststellingen niet bijdragen tot de aannemelijkheid van de

kernelementen van haar asielrelaas, met name de relatie met A.F.. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.1.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) Vluchtelingenconventie aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor de commissaris-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Verzoekster werpt op dat ze door haar 'gedwongen echtgenoot' geslagen werd met een oogoperatie tot gevolg, dat haar dochter door die persoon met heet water werd verbrand en dat verzoekster geconfronteerd werd met een poging tot het ontvoeren van haar dochter. De verzoekende partij herhaalt echter louter de asielmotieven uit het gehoorverslag zonder deze evenwel aannemelijk te maken en brengt noch met betrekking tot de poging tot ontvoering, noch met betrekking tot de gewelddaden ten aanzien van haar persoon en ten aanzien van haar dochter enige concrete bewijsmiddelen aan.

Verder blijkt uit het gehoorverslag van de commissaris-generaal dat verzoekster zelfs geen poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen tegen (onder andere) het verbranden van haar dochter door haar echtgenoot of de mishandeling waar zij het voorwerp van was en waarbij de arts die haar behandelde zelf voorstelde om haar bij het indienen van een klacht te begeleiden (gehoorverslag p. 14). Voorts heeft verzoekster evenmin hulp gevraagd aan organisaties die opkomen voor vrouwenrechten, waarvan het bestaan uit de informatie van Cedoca (SRB, "*Guinee – le mariage*", Cedoca, april 2012) duidelijk blijkt. Deze organisaties zijn trouwens niet alleen in Conakry, maar ook in het binnenland actief. De verzoekende partij brengt geen bewijs aan die de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander licht plaatsen.

Daar waar verzoekster de kopie van een opsporingsbericht aanhaalt, dat zou opgesteld zijn door haar ouders en gepubliceerd op www.barkere.net op 21 oktober 2012 en waarin gesteld wordt dat zij gevlucht is uit de woning van haar echtgenoot gebruik makende van diens afwezigheid op 23 maart 2012, wijst de Raad erop dat dit mogelijks het bewijs is dat een dergelijk bericht gepubliceerd is, maar geen bewijs dat de er in vermelde feiten overeen stemmen met de werkelijkheid. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad meent dat de verklaringen van verzoekster niet overtuigen.

Waar verzoekster aanhaalt niet te beschikken over een intern vluchtalternatief, is de Raad van oordeel dat dit een overtollig motief uitmaakt gelet op de onaannemelijkheid van haar asielrelaas. Immers wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen die worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ook voor de subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

2.2.1. De verzoekende partij maakt in dit middel niet aannemelijk dat zij het slachtoffer van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) zou zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, namelijk doodstraf of executie. Ze brengt geen enkel aannemelijk gegeven aan die de Raad overtuigt van het tegendeel.

2.2.2 De verzoekende partij stelt voorts dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat er een '*systematische vervolging van de peul-etnie in Guinee*' is en verwijst in het verzoekschrift naar bijgevoegde stukken 3 en 4 (internetartikel van Haali Pular betreffende de aanhoudende discriminatie tegen Peul in Guinee, 10 maart 2012 en nationaal rapport van Haali Pular, 5 maart 2012). Zodoende beweert ze dat de commissaris-generaal heeft nagelaten onderzoek te doen naar de schending van artikel 48/4 § 2 b) en c).

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de

vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, is dit *in casu* niet het geval.

De Raad wijst erop dat de landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Hoewel de informatiebundel (SRB) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er niet met een loutere verwijzing naar minder recente documenten dan de Cedoca-informatie niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Bovendien gaat het om erg beknopte informatie uitgaande van een Peul-organisatie.

Uit de informatie in het administratief dossier *Subject Related Briefing "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid"* van 10 september 2012 blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

De Raad stelt vast dat de door verzoekster vermelde veiligheidssituatie van de Peul-etnie in samenhang met de algemene veiligheidssituatie *in casu* niet de aangevoerde schending van artikel 48/4 §2 b) of c) aannemelijk maakt. Verzoekster haalt immers geen concrete feiten van vervolging aan die betrekking zouden hebben op haar Peul-etnie.

2.2.3. De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft aldus haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS